

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๓๐๒/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลแพ่ง

หมายเลขดำที่ พ. ๗๔๕/๒๕๖๑

ระหว่าง

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

โจทก์

บริษัทบางกอกเคเบิ้ลวิชั่น จำกัด หรือบริษัท ซีทีเอช แบงก์คอก จำกัด
ที่ ๑ กับพวกรวม ๔ คน

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้เงินและสัญญากู้เบิกเงินบัญชีกับโจทก์ ตกลงชำระดอกเบี้ยตามอัตราและวิธีการที่กำหนดไว้ในสัญญาและประกาศโจทก์ โดยจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จดทะเบียนจำนองทรัพย์สินเป็นประกัน กับมีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกัน การชำระหนี้ โดยจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นคู่สมรสของจำเลยที่ ๓ ให้ความยินยอม ภายหลังทำสัญญา จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ โจทก์ทวงถามและบอกกล่าวบังคับจำนองแล้ว ขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ ร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และบังคับจำนอง

จำเลยที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า โจทก์ประกอบการ ธนาคารพาณิชย์และให้จำเลยที่ ๑ กู้เงินโดยเรียกดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทนตามทางการค้า

/ปกติของตน ...

ปกติของตน โจทก์จึงอยู่ในฐานะผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓
ส่วนจำเลยที่ ๑ แม้เป็นผู้รับบริการ แต่จำเลยที่ ๑ นำเงินกู้ที่ได้รับจากโจทก์ไปใช้ในการกิจการของตน
อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจอีกต่อหนึ่ง จำเลยที่ ๑ จึงไม่อยู่ในฐานะผู้บริโภค
แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันกับโจทก์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว
เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินและสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี
โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันและผู้จำนอง กับให้จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ร่วมรับผิดชอบ
ในฐานะผู้ค้ำประกัน จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิ
หรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

